

Her koster kød ikke penge

I to år har Søren 'Sørøver' Kvist udelukkende spist kød af dyr, han selv har slået ihjel. Men hvordan er det at slagte sin egen mad? Politiken var helt tæt på, da landmanden Søren slagtede fåret Frederik.

IDA GUNDERSEN

For Frederik starter dagen i dag som alle andre. Optimistisk, hvad angår livet, er han formentlig. Han har ikke grund til andet. I de 6 måneder, han har haft sin gang på Jord, har han boet på den skønneste græsmark med sin mor, Solveig, sin far, Ole og en tante. Frederik er et særlig kønt får. Han har fine træk. En lækker krøllet, lys uld, store øjne med de karakteristiske vandrette fårepupiller placeret i et kort harmonisk hoved. Han er det, man på menneskesprog kalder nuttet.

I dag får han besøg af sine ejere, Lone 'Landmand' Vitus og Søren 'Sørøver' Kvist. Frederik har nået en alder, hvor han så småt er begyndt at interessere sig for det modsatte køn, testosteronet er begyndt at pumpe i hans årer. Inden længe vil han begynde at kæmpe med sin far om pladsen som flokkens leder, og snart vil han få et godt øje til Solveig.

Søren Kvist klør Frederik bag øret, som han har gjort det så tit. Men med sig har han noget, som Frederik formentlig aldrig har set før. Det ligner en lommelygte, er cirka 20 centimeter lang og af metal. Frederik er intetanende om sin skæbne, da Søren Kvist placerer bolt-pistolen mellem hans begyndende teenagehorn. Og plaf. Næsten lydlost slukker han for det lille ungfårs harddisk. Frederik falder om på siden.

Hvordan føles det at spise et får, hvis hoved du selv har penetreret med en bolt-pistol? Hvis krop du har plyndret for kød og fedt og proppet ind i dyrets egne tarme? Hvilket forhold får du til døden og til livet, hvis du kun må spise kød og animalske produkter af dyr, som du selv har taget livet af? Det ved Søren 'Sørøver' Kvist.

Kæmpe hykleri

Sammen med Lone 'Landmand' Vitus driver han den økologiske gård Brandbygegaard ved Odder og Vinhuset Kvist & Vitus. Han er økologisk landmand, ølbrygger, vinbrygger, fisker, foredragsholder med mere. Søren Sørøver er led og ked af vores kødproduktion. Derfor besluttede han for to år siden, at han udelukkende ville spise kød og andet animalsk fra dyr, han selv havde haft mellem hænderne.

»Det er et problem, at detailhandlen,

AFLIVNING. Fåret Frederik er lige blevet slagtet – og senere skal han spises. Foto: Tor Birk Trads

Jeg hader det af hele mit hjerte. Jeg hader at være herre over liv og død
Søren Kvist

industrien og landbruget prøver på at holde os fast i et mønster, så vi forbruger kød som vanvittige, blandt andet ved at fjerne koblingen mellem liv og den der blege substans, der ligger på kødets svar på et hygiejnebind«.

Og så er der et kæmpe hykleri i, mener han, at vi som danskere føler, at det er vores ret at spise dynger af kød hver aften, mens vi finder det problematisk, at den stigende økonomiske velfærd i den tredje verden giver en enorm mængde mennesker lyst til en vestlig livsstil.

»Og det endda samtidig med at vi hjertens gerne vil stable grise i staldene for at kunne eksportere så mange som muligt til de selvsamme lande. Derfor satte jeg mig for ikke at røre animalske produkter, jeg ikke selv har aflivet, i et år«.

To år er der nu gået, og i dag sidder Søren Kvist på en mark en solrig formiddag og tager afsked med en ven.

»Her koster kød ikke penge, det koster liv«.

Han skærer halsen over på Frederik og kæler for sin uldne ven en sidste gang. På få sekunder tømmes den lille fårekrop for blod. Hjertet går i stå. Med en fast, men kærlig hånd holder Søren Kvist Frederiks hoved ned mod jorden, mens benene spræller af. Imens står Solveig med numsen til og med hovedet i skyggen af traktorvognen. Også Ole tackler tabet af sin søn med stor sindsro. Snuser lidt til menneskene og lidt til Frederik og daffer derefter ud i marken efter en bid græs.

»Det startede som et benspænd for

mig selv. Jeg ville gerne opleve, hvordan mit forhold til kød ville udvikle sig. Men det er selvfølgelig også en protest mod hykleriet. Mange har mistet fornemmelsen for, at deres forbrug af kød har en pris, og det er et liv«.

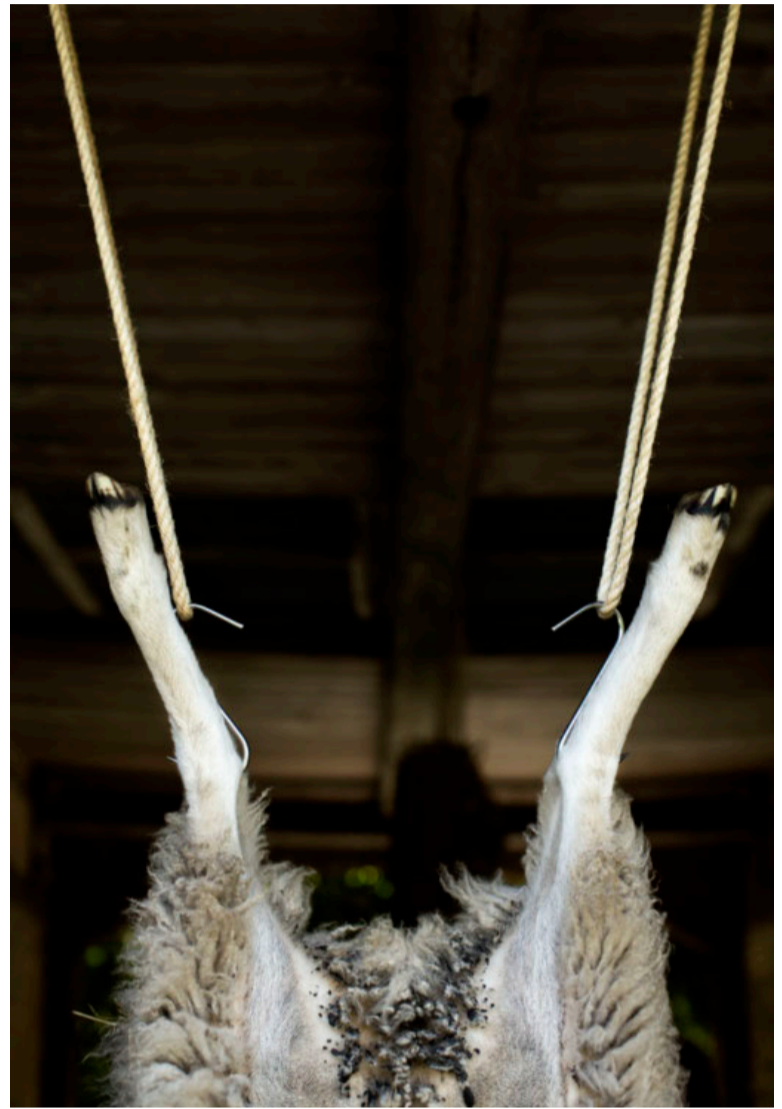
Før Søren Kvist indledte sit forsøg, fik han en jæger eller en slagter til at tage sig af aflivning af gårdens dyr, når der var for mange. Og han spiste af høflighed konventionelle svin hakket om til frikadeller, hvis han deltog i et selskab, hvor det blev serveret. Nu har Søren taget kniven og bolt-pistolen i egen hånd.

Og da Søren nyder et godt stykke kød en gang imellem, betyder det, at liv må tages. For få år siden var aflivning af et dyr en præmis for at få kød på bordet, i dag er det så eksotisk et eksperiment, at det ender i landets største dagblad.

»Nogle spørger mig: Hvordan kan du spise et dyr, som du holdt af, og som du selv har slagtet? Så spørger jeg tilbage: Hvordan kan du spise et dyr, du ikke aner hvor kommer fra?«.

Jeg vil savne dyret i morgen

Frederik ligger nu på ladet af en lille rød Massey Ferguson. Sollyset reflekteres i det store stirrende fåreøje, som vender lige op mod himlen. Hovedet er bøjet bagover. Normalt bøvses Frederik konstant. Et dødt får kan ikke bøvses, og det betyder, at der hober sig metangas op i dyrets mave fra gæringsprocessen, som finder sted, når græs og planter møder mavesyre. Det betyder, at mavesækken risikerer at eksplodere, hvis man er for

længe om at få skåret den op og hevet det store kludrede system af blågrå tarme ud.

»Nu er han bare kød for mig. Men jeg glemmer ikke dyret. Jeg vil savne ham i morgen«.

Søren Kvist er en høj mand med langt krøllet hår samlet i en hestehale og skæg om munden. Han bærer en rød T-shirt, sorte lommebukser og et par høje gummistøvler. Den kritiske læser vil måske tænke: Hvad nytter det at partere sine egne får, når man går i tøj, som sikkert er produceret i Kina af skind fra en ko, hvis liv og død du ikke kender til?

»Dyrene har ikke nogen stemme. Derfor taler jeg deres. Det er min kamp. Jeg lever ikke det perfekte liv, men jeg gør det bedste, jeg kan. Hvis jeg kan påvirke nogle få mennesker til at ændre vaner, er jeg glad. Det er så nemt for en forbruger at søge information om dyrenes liv eller mangel på samme, men den viden, man finder, gør det svært at købe ind fremover, og det tror jeg godt, folk ved. Derfor undlader de at opsøge den viden. Jeg vil gerne have folk til at tænke«, siger Søren, mens han trækker hud og hår af Frederik, som var det en tætsiddende sweater. Lige nu hænger han med hovedet nedad i porten ind til deres gårdsplads.

Inde i Frederiks mave har Søren fundet og frigjort endetarmen. Han presser de små Pinocchikugle-lignende fårelorte ud og slår en hurtig knude.

»Vi skal helst undgå, at noget af tarmens indhold kommer på kødet. Så skal vi til at skylle det, og så bliver bakterier-

– det koster liv

KONSEKVENT. Søren 'Sørøver' Kvist tager sig af hele processen omkring slagting og partering af de dyr, der bliver slagtet. Foto: Tor Birk Trads

BLÅ BOG

Søren 'Sørøver'

Sammen med Lone 'Landmand' Vitus driver han Brandbygegaard og Vinhuset Kvist & Vitus syd for Odder.

Da Søren Kvist dukkede op på Brandbygegaard og røvede Lones hjerte, gav hun ham tilnavnet 'Sørøver'. Det har hængt ved lige siden. Parret er kendt for at sætte kritisk lys på fødevarerproduktionen. Lone Vitus er blandt andet forfatter til debatbogen 'Mad vs. fødevarer'.

ne fordelt over hele dyret. Og det er noget skidt, når kødet skal hænge og modne».

Måske bliver jeg vegetar

Så meget arbejde vil de færreste formentlig lægge i en lammekølle. De fleste forbrugere med en kritisk holdning til de konventionelle svineproducenter vil nok vælge en økologisk steg fra køledisken. Og han er klar over, at ikke alle har rammerne til at slå deres egne dyr ihjel, men folk kan tænke over, hvor deres kød kommer fra, mener han.

»Processen er sund for mig. Det giver mig respekt for kødet. Vi er alle nødt til at tænke over vores ageren, også selvom man ikke har et får og en bolt pistol til rådighed. Vi kan ikke behandle planeten, som vi gør nu. Og hvis ikke jeg, som har en holdning og muligheden for at nedlægge mit kød, skulle gøre det, hvem skulle så?».

Mod forventning bliver det sværere og sværere for ham at tage liv, fortæller han.

»Jeg har det dårligt«, sagde Søren Kvist, en halv time før han skulle ud og gøre det af med Frederik. Bolt pistolen vejede tungt i hånden, da han og Lone bevægede sig forbi æbleplantagen med de 100 høns og forbi to kælle uldgrise, ned til den bagerste mark med de fire får.

»Jeg hader det af hele mit hjerte. Jeg hader at være herre over liv og død«.

Søren Kvist har glemt, hvordan det føles at gå til eksamen, men han ligner en, som skal ind og forsvare en større opgave. Lidt spændt, lidt kort for hovedet, lidt urolig i kroppen.

»Det er muligt, at jeg ender som vegetar«, siger Søren, som endnu ikke er afklaret om, hvor længe han fortsætter med eksperimentet.

»Jeg kan ikke sige, hvorfor det bliver sværere og sværere for mig. Måske fordi jeg får mindre og mindre behov for kød«.

Han er allermest udfordret, når han og kæresten Lone er ude at spise. Noget, de elsker at gøre, og hvorfor ikke bestille en bøf, hvis man ved, at den har levet et dejligt koliv?

»Det kan også være, at jeg kommer til at gøre det en dag igen. Men en ting er sikkert: Jeg kommer aldrig til at købe en bøfsandwich på den lokale grill«.

lordagsliv@pol.dk